

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Rose Wilding
SPEAK OF THE DEVIL

Copyright © Rose Wilding 2023

First published in Great Britain in 2023 by Baskerville

An imprint of John Murray (Publishers)

An Hachette UK company

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04994-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Mio vulku

Rouz Vajlding

Prevela Sandra Nešović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

*Za one koji su preživeli, kao i za one koji nisu,
s ljubavlju.*

31. decembar 1999.

Vatromet pucketa i pršti na tamnom nebu iznad grada, nekoliko sati pre početka novog milenijuma, dok ga Morin posmatra samo nekoliko kratkih sekundi, pre nego što širom otvori prozor i navuče zavese. Sara je već upalila sveće, te joj pruža jednu i ponovo seda.

Obasjano je osam lica, ispijenih i gotovo sablasnih pod tom treperavom svetlošću. Sedam žena sedi u polukrugu, tela okrenutih u pravcu neke vrste oltara na sredini prostorije. One gledaju u njega, doduše, neke samo s vremena na vreme usmere oči prema njemu, dok druge netremice zure, nesposobne da skrenu pogled. Samo je jedna od njih znala da će on biti tu; sve ostale su u stanju šoka, u različitim fazama užasnutosti pred tim prizorom. Čak i ona koja ga je donela je zgrožena, možda čak i više od drugih.

Žena koja se zove Ana zatim ustaje i klekne ispred njega. Nije se molila već godinama, još otkad je stigla iz Brazila, ali reči klize sa njenih usana kao da su baš to čekale, na glatkom i tečnom portugalskom jeziku, skoro nečujne zbog okolne buke. Sara pali cigaretu vrhom plamena svoje sveće.

„Čini mi se da je malo prekasno za tako nešto“, obraća se Ani, iako ne dobija nikakav odgovor. Sara se zavaljuje na naslon svoje stolice i prekršta noge, da bi odmah zatim prešla pogledom preko ostalih prisutnih žena, mada niko ne obraća pažnju na nju.

Kejša Džekson – novinarka – migolji se sa mesta na kome je sedela i odlazi u toalet pored sobe, odakle se ubrzo čuje krkljanje i pljuskanje. Vraća se nekoliko minuta kasnije, bleđa poput aveti, isprskana

ostacima povračke svuda po džemperu. Sara je hvata za ruku, pa im se prsti prepliću, tako da se tamna i bela koža skoro i ne razlikuju i neprepoznatljive su pod sjajem u tonu sepije.

Džozzi, koja je najmlađa, ali i trudna, neprestano plače. Njeno ubledelo lice je ucveljeno i naduveno.

„Gde je ostatak njega?“, pita ona, ali je glas izdaje i slama se.

„Nemamo pojma, mala“, odgovara joj Morin, pruža ruku i spušta je na Džozino rame.

„Neko sigurno mora da zna“, primećuje Sara, otresajući cigaretu na pod, posle čega je gasi na tepihu, zgazivši je čizmom. Ponovo gleda u njega, i susreće se sa njegovim očima. Dugo je vremena proteklo od kada ga je poslednji put videla, a još više od kada su zadnji put bili zajedno u ovoj sobi. On sada izgleda toliko drugačije, a i ona se više ne oseća isto. Onda ga je volela.

Kosa mu je duža nego ranije, nekako sva nakrenuta na jednu stranu, kao da ga je neko za nju vukao. Pretpostavlja da se možda upravo to i desilo. Lice mu izgleda mršavije nego što je pre bilo, a nos mu deluje nekako spljošteno i slomljeno, dok mu je već sasušena krv razmazana po donjoj polovini lica. Ona zamišlja kako mu je krv verovatno pokuljala iz usta, možda dok je pokušavao da izgovori još nešto pametno za kraj. Od kada ga je upoznala, uvek je bio uredno obrijan, ali sada ima kratku bradu, gušću oko usta i u predelu vilice, dok je nešto proređenija tamo gde se širi niz grlo i naglo se zaustavlja tamo gde i njegov vrat.

Ostatak njega nedostaje.

Žene se nalaze u apartmanu na poslednjem spratu jeftinog hotela na obodu grada, u sobi koja je nekada bila jedna od najboljih, a sada je samo nalik ostavi za odlaganje starih stvari. Kutije sa sitnicama „izgubljeno-nađeno“ raspadaju se ispod prozora, a otrcani dušek stoji oslonjen uza zid.

„Hoće li iko da prizna?“, pita Sara.

Niko se ne oglašava.

„Nismo bile spremne“, nastavlja ona.

„Spremne?“, pita Kejša. „Nismo se čak ni dogovorile niti odlučile.“

„Ja nikada ne bih na ovo pristala“, praska Oliv. Ona je belkinja u pedesetim. Ima sedu kosu, kratko podšišanu uz vrat, koju svakih nekoliko minuta zaglađuje i pokušava da zadene iza ušiju. Sada se vrhovima prstiju krsti i na sekund zažmuri.

„To nam je već poznato, Oliv“, kaže Sara. Ona je u srednjim dvadesetim, neuobičajeno bledunjava, sa čitavim gnezdrom neraščestljane crne kose. Na vratu joj se vidi istetovirana ruža, nosi kožnu jaknu. Njen akcenat je lokalni, ali nešto manje prirodan nego što je slučaj kod nekih drugih, vokali su joj nekako manje ravni, kao da želi da sakrije svoje poreklo.

„Dakle, mislim da svi znamo na koga sumnjamo“, kaže Oliv, ne odvajajući pogled od Sare.

„Pa tačno je da si ti to predložila“, Morin dobacuje Sari, istovremeno tapkajući maramicom svoje suzne oči.

„Ja vrlo dobro znam šta sam rekla“, uzvraća joj Sara. Onda izvlači džepnu čaturicu koju inače drži u čizmama i odmah poteže dugačak gutljaj.

Oliv klima glavom u pravcu Sarine čaturice. „Pretpostavljam da si to uradila dok si bila pijana. Moguće je da se čak ni sama toga ne sećaš.“

Sara otvara usta u nameri da se pobuni.

„Prekinite“, upada Sadija, predupredivši Saru. „U ovom trenutku nam je najmanje potreban okršaj uz puno dreke. Imale smo sreće što se niko još nije pojavio.“

Kada su žene stigle pre otprilike petnaestak minuta, glava je bila prekrivena jastučnicom. Sve su one zauzele svoja uobičajena mesta, sve namrštene pred improvizovanim i sklepanim oltarom u centru prostorije, a isto tako su se sve namrštile od vonja truleži i smrti. Nije bilo nikakvih površnih čavrljanja, ali Džozu jeste pitala šta se nalazi ispod te jastučnice. Kada joj niko nije odgovorio, Sara je ustala i povukla tkaninu, što je propraćeno njenim posebno značajnim užarenim

pogledom i kolutanjem očima, koje su se razrogačile kada je shvatila šta se skriva ispod strgnutog materijala. Neke žene su čak i vrisnule.

„To si sigurno bila ti“, nastavlja Sadija, nakrećući glavu u pravcu Kejše. Sadija u rukama drži monitor za bebe, i lupka prstima po njezgovoj plastičnoj površini, oslobađajući svoj bes i dopuštajući da nestrpljenje zamaskira njeno gnušanje. Sadija ima tamnosmeđu kožu i skladne crte lica, ravne zube i duge trepavice. U nekom drugačijem svetu ili u nekom drugom životu, bila bi manekenka ili filmska zvezda, a ne udovica mrtvog naučnika. „Ti si sve ovo organizovala. Ti si jedina koja ima telefonske brojeve svih nas.“

„Svesna sam da sa strane sve izgleda upravo tako“, kaže Kejša. „Ali nisam ja to uradila.“

Ranije te večeri, svaka od ovih okupljenih žena je primila poruku sa nepoznatog broja: *Sastanak na uobičajenom mestu, večeras, u 7h. Hitno.* To je bio tipičan format Kejšinih poruka, iako nikada pre nije sazvala hitan sastanak.

„Kako je onda moguće da je neko imao telefonske brojeve svih nas? Mora da još neko drugi zna za našu grupu“, kaže Morin. Ona se hladi nekim letkom iz svoje ručne torbice.

„Tvrдила si da su sve naše informacije bezbedne kod tebe“, upada Sadija, gledajući u Kejšu. Kejša se mršti.

„I jesu, pogledaj“, brani se ona, te otkopčava rajsferšlus na džepu sa unutrašnje strane svoje jakne, opipavajući kako bi tamo pronašla papirić na kome je još nekoliko meseci pre toga zapisala sve prikupljene brojeve telefona, tako da svi budu na jednom mestu. Ali spisak više nije tu, a ona ne može da sakrije zbunjenost na svom licu. Baca pogled prema Sari, sa kojom i živi. Sara samo sleže ramenima.

„Izgubila si ih“, zaključuje Oliv.

Ana, još klečeći, prekrsti se pa ustane. Ona je visoka i klasična je lepotica, sa onako tamnom kosom i zlatnosmeđom kožom.

„Postoje razni načini da se uđe u trag našim brojevima telefona“, dobacuje ona, klonuvši u fotelju pored Sadije.

Nekoliko minuta vlada sveopšta tišina. Monitor za bebe krcka i šušti.

„Ne mogu da verujem da si povelala dete“, Sara prigovara Sadiji, dovršavajući piće iz svoje čaturice, ma čime da je bila napunjena, pa je vraća u čizmu. Zatim pali još jednu cigaretu.

„Nisam imala ni predstavu o tome u šta se uplićem.“

„Gde je ona sada?“

„U susednoj sobi. Budna je još od četiri sata ujutru; sigurna sam da će čvrsto spavati još izvesno vreme.“

„I ti si mi neka majka.“

„Ne započinja, Saro“, opominje je Kejša. Ona je u ranim tridesetim, mada izgleda mlađe, nosi crnu haljinu. Njene oči lutaju po celoj prostoriji, kao da tragaju za nečim na šta će se usredsrediti, izuzev odrubljene glave.

„Da li bismo mogle da ga pokrijemo, molim vas?“, pita Džoz, buljeći u pod. Njena haljina sa šljokicama je zategnuta u predelu stomaka, a hajlajter na njenim obrazima svetluca pod svetlošću sveća. Taman je krenula na neku proslavu sa svojim prijateljicama, a onda je dobila poruku.

Sara podiže jastučnicu sa poda i navlači je nazad preko odsečene glave. Tkanina je ne skriva u potpunosti, ali se Sara pobrinula da je makar zagradi od Džozinog pogleda. Kada Sara opet sedne, jedna očna jabučica blene u nju kroz mali prorez na toj improvizovanoj ceradi.

„Zar nikome osim mene ne pada na pamet da je krajnje vreme da pozovemo policiju?“, pita Oliv, isturivši bradu i pogledom prostrelivši svaku od njih pojedinačno. Neki svilenkasti šapat kreće da lebdi kroz prostoriju pri samom spomenu reči *policija*.

„Da si stvarno htela da zoveš pandure, dosad bi to već učinila“, primećuje Sara.

„I ja mislim da treba da ih obavestimo“, ubacuje se Morin. Graške znoja se kotrljaju od ruba njene kose kod slepoočnica, pa sve niz njeno lice, do mekog pojasa njene vilice.

„Pa da zaglavimo zbog saučesništva u zaveri oko ubistva?“, pita Sara. „Odličan plan, svaka čast.“

Kejša vrhovima prstiju trlja čelo. „Možemo mi da izađemo na kraj sa ovim, samo moramo da budemo veoma pametne.“

„Pa šta onda da uradimo?“, iznova se oglašava Sara.

„Za početak, mogle bismo ovo da pokupimo“, kaže Ana, pokazujući na opuške od cigareta pokraj Sarinih nogu. „Sve su to dokazi.“

„Kako bi, kog đavola, oni mogli da ukažu na mene?“

„Nismo u poziciji da rizikujemo“, upozorava je Ana. „Potreban nam je neki jak izbeljivač.“

2

Kejša

31. decembar 1999.

Kuća Sare Smit nalazi se podaleko od grada, kada se prođu sva predgrađa i još neke omanje varošice i sela, usamljena u zemlji nedodijii, usred ničega. Kada tamo počne suton, odjednom padne sasvim gust mrak, pa se zakači za travu i drveće poput sićušnih kapljica, utirući put Mesecu koji je kao blistavi srp dok Kejša parkira svoj automobil ispred ulaza, u poslednjim minutima starog milenijuma.

Dugo ostaju da sede u kolima i posmatraju zvezde. Sara vrhom kažiprsta iscrtava sazvežđa na zamućenom vetrobranskom staklu. Kejša pogledom prati nokat svoje devojke, razmišljajući o krvi koja je možda ostala skorena ispod njega.

„Čini se kao da to nije gotovo ništa, zar nije tako, kad samo pomisliš kako je univerzum ogroman“, mrmlija Sara.

„Ne“, odgovara Kejša.

„Šta misliš, ko je to uradio?“, ispituje je Sara. Kejša dugo gleda u nju, sve dok Sara ne nakrene glavu u stranu. „Nisam to bila ja.“

„Još ne znam.“

„Ali sigurno je supruga. Uvek se ispostavi da je kriva supruga.“

„Možda“, odsutno mrmlija Kejša. Sadija bi imala valjanih razloga da ga ubije, ali, sa druge strane, sve su ih one imale.

„Ako jeste ona, šta će biti sa klinkom?“, kaže Sara.

Kejša ništa ne govori, ali pruža šaku i steže Saru za ruku. Sara odvrća pogled kako bi se ponovo zagledala u zvezde.

„Nadam se da ipak to nije učinila Sadija“, tiho šapuće Sara, posle čega izuva čizme i ulazi u kuću. Vraća se nakon nekoliko minuta, noseći flašu viskija i jedno ćebe, pa obe svlače svu garderobu sa sebe. Onda svu odeću stavljaju na gomilu, preko rešetke za roštilj koja stoji pored ulaznih vrata još od prve nedelje njihove veze, sa sve stvrdnutom mašću skorenom na metalnim prečkama. Po njima je već počela da se hvata rđa. Sara naliva viski preko varikinom umrljanih odevnih predmeta i potom ih pali. Posle toga obe žene se zavlače pod ćebe, kože prislonjene o kožu, naizmenično dodajući jedna drugoj viski, dok im plamen greje ruke. Hladna noć ih nekako otupljuje, čemu se one i prepuštaju.

Vatromet pršti na horizontu u trenutku kada Kejšin telefon zazvoni. Zove je majka da joj poželi srećnu Novu godinu, ali po Kejšinom glasu naslućuje da nešto nije u redu, uprkos tome što se Kejša trudi da zvuči vedro i veselo. Kejša je zato prinuđena da joj obeća kako će joj sve objasniti kada se budu videle, pa joj užurbano želi laku noć, nakon čega obe ulaze u kuću, gde Sara nastavlja da pije, a Kejša postepeno niže i sastavlja vremenski sled u svojoj glavi.

3

Nova

3. januar 2000.

Ponedeljak je, ali grad je i dalje tih u trenutku kada sunce počne da se rađa. Odrasli privijaju debelu ćebad čvršće uz telo, uživajući u poslednjem dugotrajnom spavanju za božićne praznike, dok deca završavaju

limenke sa gaziranim pićem uz doručak. Svetlost se polagano promalja na nebu boje breskve, i ogleda se u reci, žuto-crvenim zracima razvedravajući blatnjave obale. Šest slavni mostova obasjani su, jedan po jedan, a njihove senke se izoštravaju i protežu preko površine vode. Noćni mraz i inje svetlucaju i počinju da se tope na pometarcu, svuda po pločnicima i zapuštenim građevinskim kranovima duž šetališta, gde se sprema dolazak sedmog mosta.

Inspektorku* Novu Stouki probudio je telefonski poziv, u vezi sa pronađenim telom, pa parkira svoj *eskort* na parking u blizini dokova samo sat i po vremena kasnije. Tri sprata građevine od cigle iz sredine šezdesetih godina prošlog veka izgledaju čudno onako okružena skladištima koja su nikla svuda unaokolo. Busenje trave probija se kroz pukotine na stazi, a prazne saksije za cveće vise celom dužinom staklene bašte koja je izgrađena sa prednje strane. Na izbledelom znaku piše *Taunli arms hotel*.

Tu su već parkirana dva automobila i kombi sa natpisom CSI**, što Nova sve zapaža dok se ogleda u retrovizoru. Kovrdže riđe boje uokviruju njenu vilicu, razbarušene nakon prethodne noći, pa odlučuje da posveti nekoliko sekundi pokušajima da ih nekako zagladi i upristoji, iako ubrzo odustaje od uzaludnih napora. Njene pegice na bledej koži ističu se više nego inače. Prethodnu noć provela je u jednom od podzemnih pabova u glavnoj ulici, kući se vratila tek oko četiri sata posle ponoći i stvarno ne bi trebalo da vozi. Na brzinu guta dva *paracetamola*, ne bi li makar malo ublažila mamurluk, pa tek onda izlazi iz kola.

Jedan čovek sa uslužnim kolicima, pretovarenim nekim kutijama, čangrlja kroz park dok se ona približava hotelu. On joj se ceri, a njegov zlatni zub bleska na sunčevoj svetlosti.

* U pitanju je policijski rang, detektiv-inspektor, karakterističan za britansku policiju: policajac zadužen za istraživanje zločina, a koji se na lestvici nalazi iznad običnog detektiva, ali ispod glavnog inspektora. (Prim. prev.)

** *CSI, Crime Scene Investigation* – naziv za istragu koja se sprovodi na samom mestu zločina, po čemu nose naziv i jedinice i ekipe koje se time bave i učestvuju u celokupnom procesu. (Prim. prev.)

„Idete tamo unutra?“ pita ga ona pridržavajući mu vrata, a on joj u prolazu samo namiguje.

„Dobro jutro“, obraća se on starijem čoveku za recepcijom, pa uskoro iščezava kroz prolaz na samom kraju prostorije, i ne sačekavši odgovor. Nova potura recepcioneru pod nos svoju policijsku značku, iako je on prvih nekoliko sekundi naprosto ignoriše, dok svoju šolju kafe dopunjava pozamašnom količinom viskija. Ruke mu se tresu.

„Tamo gore, mala“, kaže joj on, cimnuvši glavom u smeru stepeništa sa svoje desne strane. „Na poslednjem spratu. Samo pazi, jezivo je.“

„Imam stomak od čelika, takva sam ti ja, čoveče“, odbrusi mu Nova, a zatim kreće gore. Najviši sprat ograđen je policijskom trakom, a već na samom početku hodnika može da oseti zadah leša. Pita se koliko dugo je tu boravio.

Policajka Ela Makdonald stoji kraj otvorenih vrata, sa policijskom kapom u rukama, ali i sa izrazom lica kakav Nova i te kako dobro poznaje.

„Baš lepo od tebe što si se sinoć pojavila“, prigušenim glasom izgovara Ela, mada ne i dovoljno tiho. Nova baca pogled preko Elinog ramena.

„Jesi li već stigla da uzmeš neku izjavu od osoblja?“

„Jesi li bila sa nekim drugim?“

„A šta je sa gostima? Ima li bilo kakvih informacija sa njihove strane?“

„Dođavola!“, šapuće Ela. Onda naprosto projuri pored Nove, koja je posmatra dok silazi niz stepenice, suviše umorna da bi se osetila krivom.

Svuda duž hodnika ima rasutih konfeta, pa ih ona cipelom gura pre nego što uđe u sobu. Tri osobe u belim skafanderima muvaju se unaokolo, u potrazi za otiscima koje nastoje da pronađu specijalnim metlicama. Njihov radni prostor je osvetljen posebnim neonskim reflektorima. Na stolu je položena jedna ljudska glava. Nova ne može ni da pretpostavi gde je ostatak tela tog čoveka. Soba vonja na izbeljivač

i propadanje, pa je primorana da prstima stisne nos i zapuši ga pre nego što pride još bliže.

„Da li je telo već odneseno?“ pita ona jednog od forenzičara, osvrćući se oko sebe, s nadom da će negde razaznati trag od krede koji bi ukazao na to da je tu prethodno ležao leš.

„Izgleda da toga ovde nije ni bilo“, on nemoćno sleže ramenima.

Glava muškarca postavljena je povrh otvorene knjige, koja se nalazi iznad gomile hotelskih džepnih Biblija, na noćnom stočiću dovučenom na sredinu prostorije. Sva tečnost je već bila iscurila kroz njegov vrat, slivajući se na knjigu, tako da se iz nje mogla pročitati samo poneka reč na ivicama listova, ali na osnovu braon kožnog poveza, lako je zaključiti da je i ovo takođe primerak Biblije.

„Kada je budete pomerili, možete li da pribeležite broj stranice?“

„Važi, staviću i to u izveštaj“, potvrđuje on. „Mada, već sam malo bacio pogled i meni se čini... samo na osnovu toga gde je knjiga otvorena i sudeći po rečima koje sam nekako uspeo da nazrem, tu se radi o stranici gde je tekst iz Knjige Levitske, i to 2:19.“

Nova upitno sleže ramenima, a pripadnik CSI se mršti.

„Zar niste išli u katoličku školu, ako se ne varam?“ kaže on, što u suštini i nije bilo pravo pitanje, a ona odmahuje glavom. „Znate onaj odeljak. Iz Knjige Levitske, 2:19, *oko za oko*. Za svaki slučaj ću ponovo proveriti kada ga budu uklonili odatle, mada sam poprilično siguran. Moj otac je voleo taj citat.“

„Osveta“, promrmlja ona. Svakako da je spomenuta stranica mogla biti okrenuta i nasumično, pretpostavlja, ali to je ipak malo verovatno. Sve navodi na ubistvo iz osvete. Pita se šta li je to taj čovek zgrešio da zasluži ovako nešto.

„I ja sam tako mislio“, kaže on.

„Ti si baš neki baksuz, zar ne?“ kaže ona, okrenuvši se prema odrubljenoj glavi, da bi se odmah potom nagnula napred i nadvila nad njom. Vidala je tela koja su bila u još gorem stanju raspadanja, ali nikada ranije nije videla nešto ovako interesantno. Usne su mu blago rastvorene i u njegovoj usnoj duplji već se migolje crvi. Iz njegovih

očiju i nozdrva je već počinjala da izbija neka braonkasta pena, ali osim što mu je koža poprimila neku sivu nijansu, izgledalo je kao da je sva boja iscurila iz njega. Nema ničega naročito izrazitog u vezi sa njim – belac, pepeljastoplava kosa, kratka brada, bez tetovaža, nema ni ožiljaka. Čak ni probušeno uvo. Čini se da mu je nos slomljen, ali izuzev tog detalja, ne deluje da je bio pretučen pre nego što mu je odsečena glava. Ona zatim čučne, kako bi pomnije proučila njegov vrat. Sasušeni komadi mesa su izuvijani i raspadaju se preko stranica knjige. Očigledno je da nije odrezana u jednom čistom potezu. „Koliko dugo mislite da je već ovde?“

Forenzičar sleže ramenima. „Teško je proceniti. Prozor je bio otvoren, a napolju je bio mraz, tako da je hladnoća verovatno sve malo usporila. Oko četrdeset osam sati, ako bih morao da pogađam.“

„Hmmm. Sumnjam da je slučajno pri sebi imao vozačku dozvolu?“

Specijalac podrugljivo frkće. „Pa šta mislite, gde bi je držao? Možda u nosu?“

„Jednostavno ću morati da sačekam rezultate analize zubnih ostataka, pretpostavljam.“

Nova se zatim uspravlja i pažnju usmerava ka zidu iza one nesrećne glave. Fotograf beleži snimke velikog okruglog simbola, sigila*, iscrtanog na tapetama. Sa šezdesetak centimetara u prečniku, prikazuje sklupčani oblik zmije, okružen nekim grubo ispisanim znakovima. Nova je već nedeljama bila zaglavljena na jednom slučaju o kultovima, što je bila neka vrsta kazne od strane šefa, nakon one zbrke sa ženama iz Gosforta. Taj simbol je iskrsavao svuda po regionu, od uličica u samom gradskom centru, do bočnih zidova kuća na periferiji, uvek u pratnji krvave žrtve. To su uglavnom bile ukradene domaće životinje – koza ili kokoška – ali u poslednje vreme, pojavljivale su se i zmije.

Posle jedne dojava neposredno pred Božić, Nova se popela na spomenik Penšo – odgovor severoistoka na Akropolj – kako bi tamo

* Okultni simbol koji se koristi u ceremonijalnoj magiji za prizivanje demona ili je ugraviran na talisman radi sticanja zdravlja, sreće, zaštite. (Prim. prev.)

rođenim očima videla simbol koji je bio uklesan u kamene ploče. Sve je izgledalo isto kao i uvek – ostaci potrošenih sveća bili su istopljeni uz ivice – ali zmija na simbolu, što beše krajnje uznemirujuće, bila je stvarna. Ljuštura primerka za koji se kasnije ispostavilo da je bio burmanski piton bila je uvijena u kolut, a rune koje su je opasivale bile su natopljene krvlju upravo te zmijurine.

Nova je zakoračila bliže ka simbolu. Podrobno ga je proučavala tokom istrage, pa kada ga je ugleda na zidu *Taunli armsa*, istog časa bilo joj je jasno da nije autentičan. Bila je to tek jeftina imitacija iscrtana ne krvlju, nego plavom farbom. Izvrsno urađena, dovoljno dobro da obmane prosečnog posmatrača, očito čak i policajce koji su taj simbol prepoznali, ali ne i Novu. Rune su besmislene, a zmija je okrenuta u pogrešnom smeru. Ovo je rad nekoga ko je nešto slično video u novinama ili na nekom uličnom ćošku, pa je pokušao da ga preslika, oponašajući ga upravo tako što ga je prenosio po sećanju. Jasno da je to bio samo pokušaj da se istraga zavara i gurne u pogrešnom pravcu.

Nova se pitala ko bi uopšte poželeo u sve ovo da umeša taj kult ubistva: možda neka druga okultna grupa, ili možda neka lokalna banda. A možda i samo neki veoma dramatičan unajmljeni plaćeni ubica. U svakom slučaju, Nova nije imala nameru da ikoga obaveštava o tome da pečat nije autentičan, jer sâmo ubistvo već izgleda znatno zanimljivije od žrtvovane živine i goveda; ovo bi mogla biti njena povratna karta ka beloj knjizi njenih neposredno nadređenih, ali i cele obaveštajne službe.

Kada je Nova sišla u prizemlje, onaj starac je i dalje sedeo za stolom u prijavnici, pijuckajući kafu i popunjavajući ukrštenicu. Ovlaš je podigao pogled ka njoj, iznad gornjeg ruba svojih naočara.

„Jesi li gotova, mala?“ pitao je, zataknuvši olovku iza uha.

„Zar niko još nije uzео izjavu od vas?“

„Jeste, ovaj, pre otprilike pet minuta. Upravo sada pričaju i sa mojom ženom.“

„Da li ste vi pronašli ostatke?“

„Jok, ne ja“, poriče on, uz prigušen kikut. „Bio je to Džefa, naš barmen. Gari Džefris. Popeo se gore da odloži božićnu jelku, ili tako nešto. Samo se odjednom začuo krik.“

„A gde je sada gospodin Džefris?“

„Smestio sam ga u kuhinju, sa sve flašom šerija. On vam je baš veliki plašljivko, siroti Gari“, kaže on, pokazujući ka zasvođenom prolazu na sasvim suprotnom kraju prostorije. Tamo se vidi oznaka na kojoj piše *Salon/Restoran*. „Prođeš tuda, pa onda kroz ona srebrnasta vrata, mala.“

„Hvala. Mogu li da dobijem kopiju vašeg spiska gostiju od poslednje dve sedmice?“

„Hej, nema problema“, pristaje on. „Samo što sada trenutno uzimaju izjave tamo u kancelariji, znaš, pa mogu tek malo kasnije.“

„Savršeno“, kaže Nova, pa smesta požuri ka kuhinji. Šačica gostiju je raštrkana u restoranu, gde se nešto tiho domunđavaju.

„Oprostite“, kaže neki čovek, dok Nova prilazi kuhinjskim prostorijama. Pucketa prstima u njenom pravcu. „Da li vi radite ovde? Kada će već jednom biti poslužen doručak?“

Nova ga jednostavno ignoriše i brzim korakom proleće kroz srebrnasta vrata. Dobila je otkaz u jednom italijanskom restoranu, sa svojih sedamnaest godina, kada je izručila čitavu porciju karbonara testenine na glavu gosta koji je pucketao prstima kao da je ona pas.

Jedan visok mršav čovek sedi na barskoj stolici, tik uz metalno kuhinjsko ostrvo koje zauzima najveći deo prostorije. Preostali prostor zauzimaju frižideri i nizovi polica, načičkanih plastičnim pakovanjima sa sastojcima. Čovek podiže pogled kada ona zakorači unutra, zacrvenjenih očiju, dok prstima grčevito steže bocu sa šerijem. Glasno štuca.

„Čisto sumnjam da će jutros biti doručka, dušo“, zamuckuje.

Ali Nova mu odmah pokazuje svoju značku.

„Gospodine Džefrise? Ja sam detektivka Nova Stouki“, predstavlja se ona. „Kako se osećate?“

„Ah“, uzdiše on, drhtavih usana. Suze mu liju niz lice pa ga sakriva.

Nova se osvrće oko sebe, u potrazi za čajnikom. „Mogu li da vam spremim šolju čaja?“

„Dobro sam, ali svejedno hvala, dušo“, odbija on, nakon čega sipa podosta šerija u šolju za čaj sa cvetnim dezenom, koja stoji ispred njega. Suze mu vise sa vrhova trepavica.

„U koje vreme ste našli ostatke, gospodine Džefrise?“

Gari šmrca. „Još je bio mrak. Isprva, bilo je suviše tamno da bi se išta videlo. Tamo nema svetla.“

Nova strpljivo čeka da on nastavi sa svojom pričom.

„Ali onaj smrad, kad sam zakoračio unutra. Naleteo bih pravo na tu strahotu da je nisam prvo nanjušio. Nikad – ama baš nikad – nisam osetio tako odvratan smrad. Užasno. Pomislio sam da mora da je unutra greškom upala neka ptica, pa je tu i uginula. Retko ko ikada odlazi tamo gore. Nisam hteo slučajno da je nagazim. Mislim na mrtvu pticu. Zato sam se vratio i širom otvorio vrata, pa sam upalio svetlo u hodniku“, objašnjava on. Zatim jedanput duboko udiše pre nego što nastavi. „I tada sam to ugledao. Vrisnuo sam od straha.“

„To je sasvim normalan odgovor“, teši ga Nova. „Jeste li ponovo ušli u sobu?“

„Malo sutra“, stresa se on, uz grimasu koja se pretvara u jecanje. Uzrujano briše oči. „Zalupio sam vratima i sjurio u prizemlje.“

„Da li ste приметили išta neuobičajeno u toku poslednjih nekoliko dana?“

On odmahuje glavom, a uglovi usana mu se nekako krive nadole. „Mislim da nisam, ništa naročito neobično.“

„Nije bilo nekih posebno zahtevnih gostiju?“

„Svi su naši gosti zahtevni, detektivko.“

„U redu, gospodine Džefrise. Hvala vam na vremenu koje ste mi posvetili“, kaže Nova, nakon čega ustaje i malo ispravlja svoju jaknu. Potom mu pruža posetnicu. „Ako se bilo čega setite, javite mi se.“

Baš u trenutku kada ona stigne do izlaznih vrata, on se ponovo oglašava. „Jesam video jednu ženu, ponašala se, šta ja znam, pomalo uvrnuto. Kao da se šunjala unaokolo.“